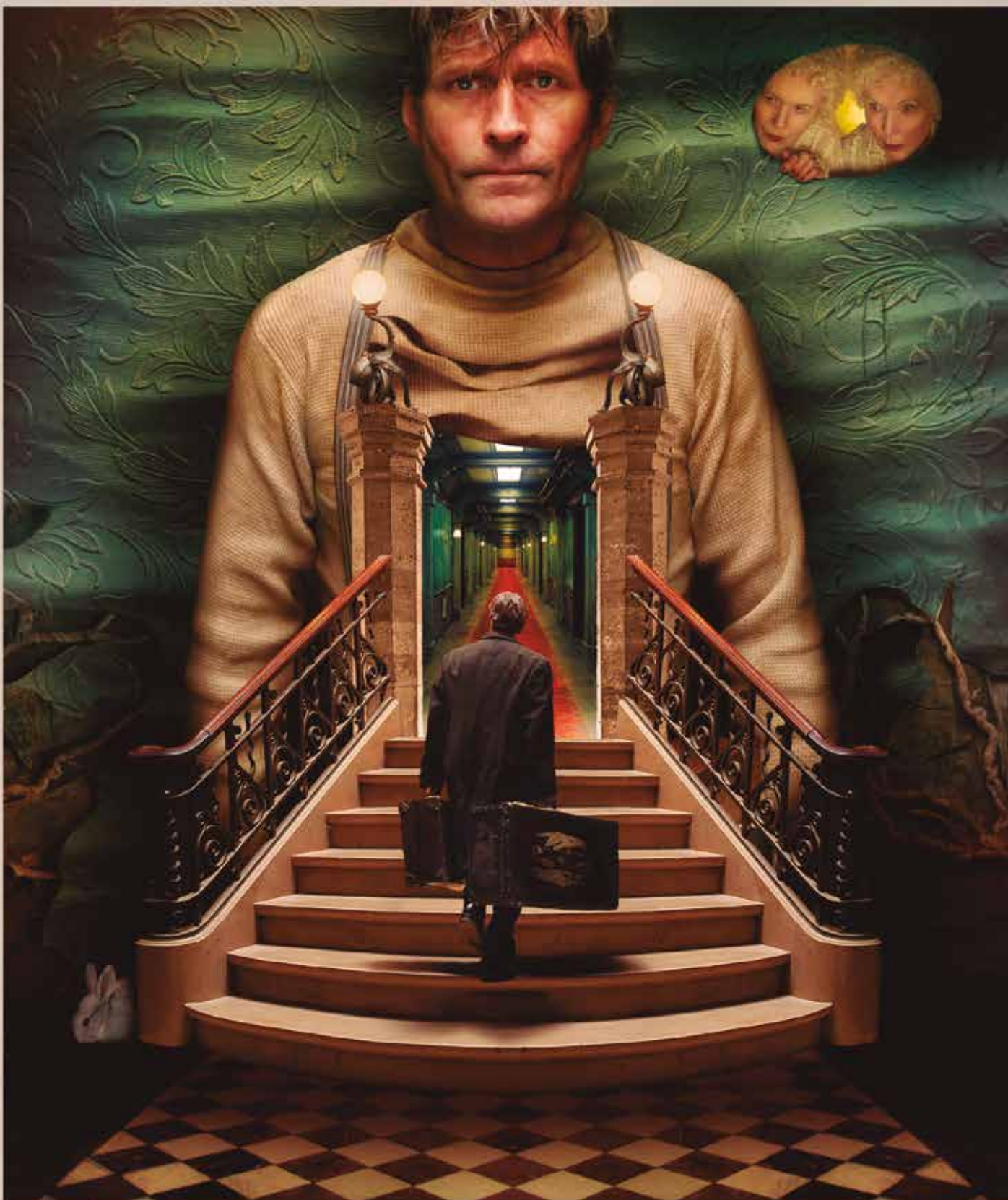

DIARI DEL FESTIVAL

57 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA
DIMARTS 8 I DIMECRES 9 D'OCTUBRE DE 2024

MR. K
A FILM BY
TALLULAH

STARRING
CRISPIN GLOVER

A LEMMING FILM, A PRIVATE VIEW & THE FILM KITCHEN PRODUCTION
IN CO-PRODUCTION WITH TAKE 1, AVROTROS & AURORA STUDIOS

COMPOSER: STJIN COLE COSTUME DESIGNER: CHARLOTTE WILLEMS HAIR & MAKE-UP DESIGNER: KATJE VAN DAMME EDITOR: MAARTEN JANSSENS
DOPPEL DESIGN: NELS VIKEN & BROR KRISTIANSEN PRODUCTION DESIGNER: MAARTEN PIERSMA & MARLITO GLAS DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: FRANK GRIEBE
CASTING: SHARON HOWARD FIELD SAIDA VAN DER BELD & ANN WILLEMS FIRST ASSISTANT DIRECTOR: MARCUS HINBERT
SOUND MIXERS: DIRK BOMBEY & MIGUEL DE OLIVEIRA & SILVA LINE PRODUCERS: GRIETJE LAMMERTYNS & CAROLINE BRANDERS EXECUTIVE PRODUCERS: ELS VANDEVOEST, FRANK KLEIN, MARTIN HOOGHOVEN, TINE KLINT, MARTIN UYTENDAELE, DIRK DE LILLE, OLIVIER MORTAGNE, EDGAR DAARNOUWER, JEAN-CLAUDE VAN RIJCKESSEM, MIKE LESKINEN, ROOSA TOIVONEN & ARI TOLPPANEN CO-PRODUCERS: TURID ØVERSVEN, KATJA HÄTERINK & MIKE DE BRUIJN INTERNATIONAL SALES BY LEVEL PRODUCTIONS JAN VAN DEN ZANDEN, INEKE KANTERS
PRODUCED BY ERIK GJUNIS, LEONTINE PETIT, DRIES PHILIPPO & JODY TOSSELL WRITTEN & DIRECTED BY TALLULAH H. SCHWAB

FEATURING: SUNNYI MELLES, BJÖRN SUNDQUIST, FIONNULA FLANAGAN, DEARBHLA MOLLOY, JAN GUNNAR RØISE, BARBARA SARAFIAN, ESMÉE VAN KAMPEN, SAM LOUWYCK, FABIAN JANSEN

© 2024 Tallulah H. Schwab. All Rights Reserved. www.mr.kfilm.com

LA VANGUARDIA

3 ENTREVISTA
Nacho Vigalondo

8 ENTREVISTA
Heather Langenkamp

11 ENTREVISTA
Alice Lowe

13 ENTREVISTA
JT Mollner

INFORMACIÓ I VENDA D'ENTRADES

PREUS

- 11,50 Tarifa General Auditori.
- 10,50 Tarifa General i Sessions especials Sitges Clàssics.
- 9,00 Sitges Clàssics..
- 14,00 Programa doble
- 13,00 Butaca numerada preferent a les sessions de tarda a l'Auditori. No admeten descomptes.
- 24,00 Gala d'Inauguració. No admet descomptes.
- 18,50 Gala de Cloenda. No admet descomptes.
- 6,00 Sessions despertador.
- 15,00 Tarifa Marató Matinée 13 d'octubre
- 19,00 Tarifa Marató Tarda 13 d'octubre
- 3,00 Reserva Encounters. No admet descomptes.

- 20,00 Catàleg oficial del Festival.
- 20,00 Llibre commemoratiu del 50 aniversari.

CARNETS DE DESCOMPT*

20% de descompte en la compra d'entrades a taquilles als titulars del Carnet Jove, Carnet Blau, treballadors de TV3, majors de 65 anys i la Targeta Acreditativa de Discapacitat.

20% de descompte amb el Carnet de Família nombrosa i monoparental exclusivament en la compra d'entrades a les sessions Sitges Family.

10% de descompte als titulars del Carnet de Biblioteques de la Diputació de Barcelona, Club TR3S-C, Targeta Cinesa Card, La Vanguardia i Club Fnac Oci i Cultura.

Els descomptes no són acumulables. Les sessions d'Inauguració i Cloenda, despertador, butaca numerada preferent i els abonaments i packs no admeten descomptes.

El titular podrà adquirir una entrada amb descompte per carnet, excepte els titulars del carnet del TR3S-C i La Vanguardia, que en podran adquirir dues.

*Els titulars de Carnet Jove, TR3S-C, Targeta Acreditativa de la Discapacitat i Carnet de Biblioteques de la Diputació de Barcelona podran aplicar els descomptes en la compra online.

VENDA D'ENTRADES

ONLINE

www.sitgesfilmfestival.com

TAQUILLES DE L'AUDITORI MELIÀ SITGES

Sala Tramuntana de l'Hotel Melià Sitges (C/Ramon Dalmau, s/n).
Horari: Del 3 al 12 d'octubre, de 9 a 15 i de 16:30 a 22:30 h. El diumenge 13 d'octubre les taquilles romandran tancades.

TAQUILLES CENTRE: OFICINA DE TURISME DE SITGES

A la sortida de l'estació de RENFE (Plaça Eduard Maristany, 2).
Horari: Del 3 al 12 d'octubre, de 9 a 15 i de 16:30 a 22:30 h.

Diumenge 13 d'octubre les taquilles romandran tancades.

Les sessions escolars són exclusives per escoles. No estan obertes al públic general.

Observacions: Formes de pagament acceptades: efectiu i targeta. No s'accepta American Express. Es donarà prioritat a la venda d'entrades per les sessions immediates. Queda totalment prohibit l'accés a la sala una vegada començada la sessió. Només es contemplarà el canvi o devolució de l'import de l'entrada en el cas de cancel·lació del/s llargmetratge/s anunciat/s en la programació. Es recomana consultar la descripció de les pel·lícules abans de comprar les entrades.

Home ticket: Les entrades comprades online poden presentar-se impreses o en qualsevol dispositiu digital.

Reserves: No es faran reserves d'entrades.

RECOLLIDA D'ACREDITACIONS

Dimecres, 2 d'octubre de 2024: de 16 a 20 h
Dijous, 3 d'octubre de 2024: de 8 a 20 h
Divendres, 4 d'octubre de 2024: de 10 a 20 h
Del 5 al 12 d'octubre: de 10 a 14 i de 16 a 20 h

ATENCIÓ AL CLIENT

Matí de 10 a 14 h
Tarda de 16 a 20 h
Teléfono: 93 811 58 28
Email: taquilles.online@sitgesfilmfestival.com

La informació inclosa en aquest programa és susceptible de canvis. Per més informació consultar la pàgina web del Festival: www.sitgesfilmfestival.com

TRANSPORT

TREN FANTÀSTIC!

Del 3 al 13 d'octubre (ambdós inclosos)
Tren directe Sitges - Barcelona Sants
Sortida des de Sitges a l'1.30 h de la matinada sense parades intermèdies.

Per accedir a aquest tren nocturn no és necessari cap bitllet especial, sinó un dels títols de transport vàlids per a Rodalies de Catalunya.

El Tren Fantàstic sortirà puntualment a la 1.30 h, sense excepcions. En cas de retard en les projeccions nocturnes, la sortida d'aquest tren no es modificarà.

Rodalies de Catalunya **renfe**

Consulteu tots els horaris, parades i preus a: www.rodaliesdecatalunya.cat o bé al 900 41 00 41

Organitza	Partners gastronòmics
Patrocinador principal	Aerolinia oficial
Automotive partner	Transport ferroviari oficial
Partner Multienergia	Merchandising oficial
Amb el finançament de	Plataforma
Partner estratègic	Audiodisuals
Amb el suport de	Serveis informàtics
Diari oficial	Serveis cinematogràfics
TV i ràdio oficial	Serveis audiodisuals
Patrocinador i seu oficial	Subtitulat
Patrocinador oficial de la Zombie Walk	Disseny gràfic
Entitats col·laboradores	Agència creativa
	Mobiliari
	Perruqueria i maquillatge oficial
Mitjans col·laboradors	Senyallística

Descarrega't els diaris del 57 festival de Sitges

DIARI DEL FESTIVAL

Responsable Xavi Sánchez Pons	Fotògrafs Miguel Àngel Chazo Isaac Carbonell	Voluntaris Victor Pascual Guillermo Tato
Adjunt Andreu Marves	Disseny i il·lustracions Marc Ribera La Factoria dels Anuncis	Col·laboradors Jorge Loser Pablo Ruzafa
Redacció Mària Adell Belit Lago Javier Parra	Tira còmica Guillem Dols	El Festival no comparteix necessàriament les opinions expressades pels diferents autors d'aquesta publicació.

Uno de los cineastas más queridos en el Festival regresa con su primer largometraje en ocho años, un original drama romántico de ciencia ficción, *Daniela Forever*.

Nacho Vigalondo

Por Andreu Marves

Desde que nos deslumbrara con sus primeros cortometrajes y *Los cronocrímenes*, Nacho Vigalondo no ha dejado de sorprendernos con una carrera a caballo entre el cine, la televisión o los videoclips. En todos ellos ha impreso su personalidad e ingenio, así como su gusto por entremezclar el género con la comedia. La última muestra de ello es *Daniela Forever*, una innovadora exploración del duelo y los sueños lúcidos. Charlamos con él sobre algunos de los aspectos temáticos y formales de la obra.

¿De dónde surge la idea tras la premisa de Daniela Forever?

Todo comienza con mi experiencia con el duelo y el periodo depresivo que la sigue, en el que te gustaría poder escapar de tu vida e ir a otro lado. Pensando en eso llegué al concepto de los sueños lúcidos. Como tengo TDAH, y no soy lo suficientemente disciplinado como para conseguir tener sueños lúcidos, me suenan a algo propio de la ciencia ficción. A partir de esa imposibilidad personal, pensé: ¿te imaginas poder tomar un pastillazo y tener esa oportunidad?

¿Cuáles fueron tus referentes a la hora de crear el paisaje onírico del film?

Habitualmente, los sueños en el cine permiten una fuga a lo abstracto, al arrebatado. La premisa de *Daniela Forever* se carga esa posibilidad: la pastilla que toma Nicolas, el protagonista, por decirlo de alguna manera, asfalta el mundo de los sueños, como si quisiera crear un aparcamiento. Eso me impide recoger la herencia visual de David Lynch o Luis Buñuel, pero también la de *Matrix* u *Origen*, por citar algunos ejemplos. En ese sentido, las únicas influencias directas que puedo citar son Charlie Kaufman, por sus mundos mentales, y Philip K. Dick, por su combinación de ciencia ficción y horror existencial.

La historia acontece entre la realidad y el mundo de los sueños, pero cada uno cuenta con una estética diferente. ¿Cómo construiste la identidad de cada cuál?

La acción sucede entre esos dos mundos, pero en los mismos escenarios: un apartamento, un bar, una azotea... Como no quería tener que aclarar en cada momento en cuál de las realidades estamos, tenía que buscar dos estilos visuales radicalmente distintos que las identificaran fácilmente. En el caso de los sueños, en la historia, Nicolas duerme para volver a una especie de normalidad o tranquilidad, así que nos parecía normal que el estilo visual fuese el que el público puede asociar con una película fantástica contemporánea. Es la parte más convencionalmente bonita, con la que nosotros, como cineastas, nos sentimos más seguros rodando, sabemos qué ángulos y lentes utilizar, cosas así.

“Me han influido Charlie Kaufman y la combinación de ciencia ficción y horror existencial de Philip K. Dick”

¿Y el mundo real?

Al escribir el guion, pensé que una manera sencilla pero efectiva para distinguir la realidad de las ensoñaciones era grabarla en blanco y negro. El problema es que yo no soy los hermanos Coen ni Alfonso Cuarón, así que no hay manera de que me dejen grabar en blanco y negro. Buscando otras soluciones, terminamos dando con la posibilidad de grabar con la cámara Betacam de toda la vida, la misma con la que yo comencé a hacer mis primeros cortos en los años noventa. Cuando nos dieron permiso, los ojos nos hicieron chiribitas.

Es una decisión arriesgada.

Sí, me parece una apuesta mucho más radical que el blanco y negro. La estética de la Betacam se sale completamente de la discusión entre los valores del digital y el celuloide. Además, no teníamos demasiados referentes de los que partir. El caso es que tiendo a imaginar que cada película puede ser la última, para quitarme ambiciones relativas al prestigio o la taquilla, y dedicarme a la película como si fuera mi último mensaje al mundo. Así que reencontrarme con la cámara de cuando estaba en la universidad era muy apropiado. Ahora, a diferencia de entonces, sé apreciar el valor de la desnudez de esa cámara. Hace falta tiempo para apreciar ese tipo de imágenes.

En este largometraje reaparece un tema recurrente en tu filmografía: las fantasías de control. ¿Crees que tu obra reflexiona sobre el oficio de dirigir?

Cuando una historia te está pidiendo que le des vida, te habla desde unas profundidades que no te dan pie a saber cuáles son sus motivos reales. No es un trabajo consciente por mi parte hablar de esos temas. Aun así, entiendo que el mero hecho de ser director de cine y alcanzar una cierta responsabilidad te lleva a interrogarte sobre qué significa tener ese poder, o si es legítimo tenerlo, o qué implicaciones puede llegar a tener. Sí que es cierto que, durante el desarrollo del proyecto, me di cuenta de que había hecho un retrato de la maldad, pero una maldad cotidiana, de la que todos podemos ser partícipes. Eso sí que está ahí.

El retrato de Madrid que haces es algo nuevo en tu obra.

Hasta ahora siempre he sido un cineasta de interiores, pero aquí me he sentido más cómodo dejando respirar el espacio, retratando el paisaje urbano en toda su complejidad y riqueza visual. Creo que en más de un sentido *Daniela Forever* es mi película más española, por cómo respira y deja que los personajes desfilen por la ciudad. Tiene más referencias a mi vida inmediata que a la fantasía de hacer cine. Es como un retrato de una época de mi vida. ■

DANZA MACABRA

VIGALONDO I HIDROGENESSE

Fa un parell d'anys, quan Nacho Vigalondo va dirigir l'episodi *La alarma* de la nova sèrie d'*Historias para no dormir*, ja vam escriure al diari sobre la seva banda sonora, composta per Hydrogenesse. Els dos fan una parella curiosa però efectiva, com prova el fet que ara tornin a col·laborar a *Daniela Forever*. Quan li preguntem al cineasta sobre la decisió de repetir músics, comenta: “*S' tens Hydrogenesse al teu poder, com no fer-los servir? Com no afegir aquesta riquesa a la pel·lícula? Em sembla de sentir comú*”. Assegura que sempre estan molt disposats a col·laborar amb ell, però que li sembla fer trampes: “*Em sembla injust tenir accés a ells*”.

En el cas de *Daniela Forever*, Vigalondo comenta que la música de la banda captura la sensibilitat del film: “*Encara que remeti a altres propostes, és un argument de difícil definició en termes de gènere. El treball d'Hydrogenesse, el tipus de textures, melodies i ritmes que fan servir, em sembla que casen amb la proposta i que l'ajuden a créixer*”. També afegeix que el so del dúo “*encaixa com un guant a una pel·lícula de ciència-ficció que no vol ser espectacular, sinó domèstica, amb una escala humana, com les seves cançons*”. Es refereix, en especial, als temes que fa servir al film, “*El beso*” i “*La tempesta*”.

Els dos també connecten pel sentit de l'humor: “*mai és la finalitat última, el punt de fuga de la nostra obra. La comèdia és una cosa que es filtra, gairebé sense adonar-nos, a través de com ens expressem*”. Per això, va pensar que la seva banda sonora podia evitar caure en el sentimentalisme, però també evitar un distanciament innecessari, el qual, assegura, “*amb ells no passa mai*”.

Per últim, sobre l'aparició del duo en la cinta, on toquen en un concert, diu que va ser “*un dels moments més bonics del rodatge, el qual va acabar sent un concert per nosaltres, per l'equip*”. Sobre la indumentària excèntrica d'Hydrogenesse, tan habitual en ells, Vigalondo assegura: “*No els hi vaig donar cap marca de vestuari. Imagina't gossar dir-los com han de venir vestits, creure que pots millorar el que ells portarien. El resultat, allà el tens*”.

ANDREU MARVES

CUCKOO

Tilman Singer, el director de *Luz*, se alía con la estrella de *Euphoria*, Hunter Schafer, en esta combinación insólita de terror alpino, slasher y ciencia-ficción, con mad doctor incluido. Schafer es Gretchen, una adolescente que se va a vivir con su padre y su nueva familia a un decadente resort en los Alpes alemanes. Cuando una misteriosa mujer empieza a acosarla, Gretchen descubrirá el secreto que esconde ese lugar y su misterioso propietario, el inquietante Mr. König, un Dan Stevens en modo supervillano y hablando en perfecto alemán.

HANDSOME GUYS

L'any 2010, el film canadenc *Tucker y Dale contra el mal* s'emportava el premi a Millor Pel·lícula dins la secció Panorama. El coreà Nam Dong-hyup tria aquesta esbojarrada obra per fer un remake que constitueix la seva òpera prima. Farcida d'escenes surrealistes, humor negre i personatges maldestres i entranyables, la pel·lícula es converteix en una aposta segura si el que busques és riure de valent i acompanyar un grup de gent esbojarrada a qui res els salvarà d'una mortal absurtitat.

GAZER

Frankie tiene una rara enfermedad conocida como disonometría: es incapaz de seguir el paso del tiempo. A causa del trastorno, ha perdido la custodia de su hija y apenas logra mantener trabajos de baja remuneración. Cuando una desconocida le ofrece dinero a cambio de un pequeño favor, ve la oportunidad de recuperar las riendas de su vida, pero nada saldrá como espera. Thriller paranoico realizado bajo la influencia de *Memento* y filmado en 16mm, se estrenó en la Quincena de Cineastas de Cannes.

SANATORIUM UNDER THE SIGN OF THE HOURGLASS

Els germans Quay, dos dels majors representants contemporanis de l'animació stopmotion, continuen expandint el seu univers, ple d'òxid i ferralla, amb aquesta lliure i recaragolada adaptació de la novel·la homònima del polonès Bruno Schulz. Després de ser informat de la mort del seu pare, un home es desplaça al sanatori d'Europa de l'Est on aquest residia. En arribar, descobreix que l'espai es troba sota la influència d'una estranya distorsió temporal, i que allà el seu pare a estones és viu i a estones no.

DANIELA FOREVER

Traumatizado por la muerte de su novia Daniela, Nicolas inicia un tratamiento con un medicamento experimental que permite tener sueños lúcidos. En contra de las instrucciones de la empresa farmacéutica, decide utilizar su nueva habilidad para reunirse con su amada al dormir. El irredento Nacho Vigalondo nos sorprende otra vez con una obra a caballo entre el drama romántico y la ciencia ficción, la cual reúne los mundos de Philip K. Dick, Charlie Kaufman e Hidrogenesse. Ten cuidado con lo que sueñas.

BALADA TRISTE DE TROMPETA (35 MM)

No solo estamos ante uno de los directores más queridos del festival (y viceversa), sino también ante una de sus obras más arriesgadas y gratificantes. Álex De la Iglesia se sumerge sin ningún tipo de pudor en un relato tragicómico sobre la Guerra Civil y la dictadura franquista, a través de la historia de un payaso atormentado por un pasado marcado por la represión política. Una propuesta que aborda sin tapujos, y con un lenguaje único, uno de los momentos más terroríficos de nuestra historia.

Guillermo Tato

SHE LOVED BLOSSOMS MORE

Aquesta petita joia indie greco-francesa segueix els intents de tres germans per construir una màquina del temps que els hi permeti retornar a la vida a la seva mare, recentment morta. Després de que l'arribada d'una noia a la casa acabi en tragèdia, el lloc es transformarà en l'epicentre d'una sèrie de fenòmens difícils d'explicar. Amb una estètica que combina elements retro amb altres moderns, aquesta obra sobre mad doctors recorda per les seves excèntricitats a *Delicatessen*, de Jean-Pierre Jeunet i Marc Caro.

PASTEL DE SANGRE

Antología del fantástico español, olvidada en el tiempo y que ha sido recuperada gracias a una reciente restauración. Cuatro directores emergentes: Jaime Chávarri, Francesc Bellmunt, José María Vallés y Emilio Martínez Lázaro componen esta visión única y experimental de varios monstruos clásicos del género como la criatura de Frankenstein, los vampiros, las brujas y los *mad doctors*. Una de esas proyecciones que conviene no perderse para rescatar una pieza importante de la historia del género de nuestro país.

Guillermo Tato

APARTMENT 7A

La semilla del diablo et sembra una de les millors pel·lícules de terror de la història del cinema? Si és així, no et pots perdre aquesta preqüela dirigida per Natalie Erika James, directora de *Relic*, que va rebre una Menció Especial a Millor Direcció en Sitges. Terry Gionoffrio somia amb convertir-se en una artista de Broadway, i les coses no li acaben de funcionar fins que coneix una parella gran sense fills disposada a donar-ho tot per ella. Un relat conegut que guanya punts gràcies a uns magnífiques interpretacions.

SISTER MIDNIGHT

En este film fantástico con toques de humor y estética a lo Wes Anderson, Uma es una recién casada de Bombay frustrada por un matrimonio concertado con un hombre mortalmente aburrido. Su rutinario día a día se verá alterado cuando descubra en su interior una fuerza monstruosa, que la convertirá en un ser despiadado.

IL NIDO DEL RAGNO

Un *italo*terror tardío que celebra con mucho estilo todo el cine de Dario Argento, Mario Bava o Pupi Avati. Una rareza repleta de homenajes y amor por el giallo, rematado con un aura lovecraftiana. Gianfranco Giagni nos adentra en la historia de un joven profesor que debe viajar hasta Budapest para localizar a un colega perdido. Una vez allí, se ve envuelto en un misterio sobrenatural. Una película poderosa en su apartado visual y que merece la pena reivindicar dentro del terror italiano.

Guillermo Tato

LOVE ME

Tras pasar con éxito por el Festival de Sundance, llega a Sitges este drama romántico con toques postapocalípticos en el que una boy y un satélite se conocen online y se enamoran tras la extinción de la humanidad. El matrimonio formado por Andy y Sam Zuchero debuta con esta original historia de amor que abarca miles de millones de años y que está protagonizada por dos rutilantes estrellas contemporáneas: Kristen Stewart y Steven Yeun. Lo más parecido a un *Wall-E* para adultos.

FRÉWAKA

La cineasta Aislinn Clarke se aleja del subgénero found footage de su debut, *The Devil's Doorway*, para llevar a cabo una impecable y demoledora película de folk horror que utiliza la imaginería tradicional irlandesa para abordar temas como el integrismo religioso, la salud mental o el peso del trauma intergeneracional. Shoo, una cuidadora con un pasado familiar tormentoso, llega a una remota aldea para cuidar de una anciana agorafóbica que afirma que unos seres maléficos característicos del folklóre irlandés la secuestraron en su noche de bodas.

EL ROSTRO

Ingmar Bergman era un genio absoluto a la hora de convertir la imagen en un espacio donde los confines de la realidad batallaban continuamente con lo fantástico. Su mirada recela de lo cotidiano para expandirse continuamente hacia lo espiritual como una extensión del alma humana. En *El rostro* juega con el escepticismo del propio público a través de la historia de un mago ambulante presionado por las autoridades en la Suecia del siglo XIX. Su juicio público pondrá a prueba las creencias de la gente.

Pablo Ruzafa Palomar

THE INCREDIBLE STRANGE CREATURES WHO STOPPED LIVING AND BECAME MIXED-UP ZOMBIES!!?

Tras ser nominado al Oscar a la Mejor Película de Animación por la fascinante *¿Dónde está mi cuerpo?*, Jérémy Clapin salta ahora al cine de acción real con esta pequeña joya sci-fi que aborda el tema del duelo a través de la historia de Elsa, una joven que entra en contacto con una forma de vida extraterrestre que le promete traer de vuelta a su hermano, perdido hace años en una misión espacial.

Guillermo Tato

CHAIN REACTIONS + LA MATANZA DE TEXAS (35 MM)

En 1974 Tobe Hooper salpicó las pantallas de medio mundo con su revolucionario y fundacional slasher que daría pie a una nueva corriente dentro del género. Caníbales, familias disfuncionales y endogámicas, violencia explícita, una de las primeras final girls... Una terrorífica composición de elementos que disecciona el documental *Chain Reactions*, con valiosas aportaciones de Takashi Miike o Stephen King. Seguidamente, se proyecta el filme en 35mm, una extraordinaria copia que saca lo mejor de esta memorable pesadilla, de impacto imperecedero. Hooper convierte el idílico y abierto espacio rural en un matadero, opresivo y asfixiante, haciendo pasar estragos al espectador incluso cuando el sol ya ha salido y parece salvarnos de las profundidades de la noche. Todos somos posibles víctimas de Leatherface en este ejercicio de lo grotesco, que toma rutas inesperadas y no da respiro hasta su lírico y espeluznante final. Angustioso, terrorífico, sangriento... Puro Sitges.

Pablo Ruzafa Palomar

THE UMBRELLA FAIRY

En aquesta exquisida pel·lícula d'animació amb influències de la pintura tradicional xinesa, la fada d'un paraigua encantat falla en la seva missió de protegir una altra fada d'una espasa que s'escapa del palau a la recerca de venjança. La fada del paraigua haurà d'embarcar-se en una aventura amb l'objectiu d'evitar la guerra.

MIRROR MIRROR

Esta propuesta del *direct to video* podría formar parte de los inicios del terror en femenino, junto a otra joya como *The Slumber Party Massacre*. Marina Sargenti compone un relato de terror con elementos de coming of age sobre una adolescente que empieza a poseer poderes de magia negra a través de un espejo antiguo que gotea sangre. El problema llegará cuando descubra que el espejo está controlado por fuerzas demoníacas. Terror noventero clásico con elementos grunge, como el look de Rainbow Harvest.

Guillermo Tato

A SAMURAI IN TIME

Quan li cau un llamp a sobre, un samurai és transportat del Japó feudal al present. El lloc on estava ara és un plató on es graven sèries d'època, i ell és el protagonista perfecte a causa de les seves habilitats. Jidaigeki, metaficció i viatges en el temps es donen la mà en una de les sensacions del passat Fantasia Festival de Montreal.

LITTLE BITES

El hermano de Rob Zombie, Spider One, hace honor al legado familiar con esta insólita muestra de terror materno-filial producida por, atención, Cher. Para proteger a su hija, una madre viuda llega a un pacto con un ser diabólico que vive en su hogar en un film que cuenta con la presencia de dos leyendas: Heather Langenkamp y Barbara Crampton.

FUERZA BRUTA: CASTIGO (THE ROUNDUP: PUNISHMENT)

Un año más, nueva entrega de la fiesta de sopapos y coscorriones protagonizada por el colosal Ma Dong-seok, el Bud Spencer de los *connaisseurs* de la acción asiática. En esta ocasión, pondrá sus puños a disposición de un equipo de investigación cibernética que persigue a una casa de apuestas online.

STRANGE DARLING

Dos desconocidos. Una cita. Nada es lo que parece. Willa Fitzgerald y Jake Gallner son los protagonistas de alto voltaje en la segunda película de JT Mollner, quien después de haber dirigido el western *Outlaws and Angels*, nos presenta un estilizado thriller en 35mm heredero (este sí) de Tarantino.

ESCAPE (TAL-JOO)

Acció, tensió i ni un sol minut desaprofitat us esperen en aquest thriller militar. Kyu-nam és un condecorat sèrgent nord-coreà que, un dia, arrisca la seva vida per desertar al Sud. En plena fugida, es troba amb un altre desertor, juntament amb qui lluitarà per sobreviure als perills que es trobin pel camí.

THE LAST SACRIFICE

Esferèidor documental true crime sobre el cas real que va inspirar *El hombre de mimbre*. L'any 1945, a Anglaterra, Charles Walton fou assassinat. El crim continua sense resoldre a dia d'avui, fet que ha suscitat rumors de que es tracta d'un assassinat ritual, perpetrat per cultes pagans.

PRESENTA ESTOS CUPONES EN LA TAQUILLA VERDI O VERDI PARK Y CONSIGUE DESCUENTOS EXCLUSIVOS EN TU ENTRADA DE CINE O COMPRA DE DVD Y BLU-RAY

DESCUENTO
ENTRADA DE CINE

3€

VÁLIDO HASTA EL 31/12/2024
POR LA COMPRA DE 1 ENTRADA ESTÁNDAR.
NO VÁLIDO EL DÍA DEL ESPECTADOR,
FESTIVO O VÍSPERAS DE FESTIVO
NO ACUMULABLE

DESCUENTO
DVD

2€

VÁLIDO HASTA EL 31/12/2024
POR LA COMPRA DE 1 DVD
DE NUESTRO CATÁLOGO
NO ACUMULABLE

DESCUENTO
BLU-RAY

2€

VÁLIDO HASTA EL 31/12/2024
POR LA COMPRA DE 1 BLU-RAY
DE NUESTRO CATÁLOGO
NO ACUMULABLE

CINES
VERDI

CON

SITGES

31 OCTUBRE 2024
57 FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

FX

BARCELONA
FILM
SCHOOL

Filmmaking and Digital Arts

SOMOS
MAS QUE
CINE

somos personas_somos oficio_somos creatividad
somos experiencia_somos tu futuro

FILMMAKING
INTERPRETACIÓN
DIGITAL ARTS
PRODUCCIÓN VIRTUAL CON UNREAL

www.barcelonafilmschool.com

TENEMENT

En aquest film de terror cambodjà, un ruïnós edifici d'apartaments amb una inquietant comunitat de veïns amaga foscos secrets familiars. Després de la mort de la seva mare, Sorya, una mangaka japonesa, decideix viatjar a Cambodja, el país d'origen de la seva progenitora. Instal·lada en el seu antic apartament, aviat començarà a tenir visions esborronadores.

THINGS WILL BE DIFFERENT

Michael Felker, montador de varios films de Justin Benson y Aaron Moorhead (*El infinito, Something in the Dirt*), debuta como director con esta historia sci-fi metafísica de bajo presupuesto. Tras cometer un robo, dos hermanos se esconden en una misteriosa granja que los oculta en una dimensión temporal distinta y en la que una fuerza sobrenatural pondrá a prueba los lazos que les unen.

U ARE THE UNIVERSE

Un camioner espacial que està portant deixalles a Júpiter es queda sobtadament sol a l'univers quan explota la Terra, aniquilant a tota la Humanitat. Fins que en la ràdio escolta una esperançadora veu femenina. Original i sorprenent film sci-fi ucraïnès de baix pressupost que va causar sensació al Festival de Toronto.

AZRAEL

E.L. Katz dirigeix i en Simon Barrett escriu un dels títols més salvatges de l'any. Dos dels noms associats al mumblecore, uneixen forces per primer cop per presentar-nos una història centrada a un món on ningú parla i on la Samara Weaving, l'Azrael del títol, ha de fugir sense pausa per no ser sacrificada.

NIGHT SILENCE (CISZA NOCNA)

Terror geriàtric i criatures de pesadilla se dan cita en el nuevo film del director y guionista polaco Bartosz M. Kowalski, responsable de, entre otras, *Playground*, *Nadie duerme en el bosque esta noche* y *El abismo del infierno*. Un prestigioso actor a punto de cumplir 80 años es internado por su hijo en una residencia en mitad del campo, pero pronto la calma del lugar será sacudida por una serie de asesinatos que coinciden con unas terribles visiones que aparecen cada noche en los sueños del anciano.

WITHIN THE PINES

¿Qué puede dar más miedo que un sonido inquietante cuando estás a solas en un bosque? En este aterrador film indie australiano, un experimentado técnico de sonido captura en un bosque un sonido que le hace temer por su vida. A partir de ese momento, solo le quedará luchar por su supervivencia.

THE STORM

Un pare i el seu fill adoptiu malviuen fent ús del seu enginy fins que un dia es creuen amb la tripulació d'un vaixell (fantasma?) i són arrossegats per una forta tempesta. Preciosista film d'animació i homenatge a la tradició pictòrica xinesa, que porta fins al present elements del folklore regional.

SEW TORN

El jove Freddy Macdonald debuta amb un divertit thriller, el qual ha triomfat a SXSW i Locarno. Una costurera a la recerca d'un botó acaba accidentalment involucrada en una operació de narcotràfic. Farà el correcte i avisarà a les autoritats o aprofitarà l'oportunitat per escapar amb els diners?

100 YARDS

Fans de les arts marcial, esteu d'enhorabona: aquesta nova pel·lícula del guionista de *The Grandmaster* ofereix dosis generoses d'acció impecable, digna dels clàssics del gènere, i un treball de càmera espectacular. Ambientat a la Xina a la dècada de 1920, el film segueix la confrontació entre els deixebles d'un gran mestre lluitador: un és el seu fill, l'altre el seu aprenent més avantatjat. Tots dos es disputaran l'acadèmia d'arts marcial a puntades de peu i cops de puny.

ELSE

Romaç, body horror i terror pandèmic es fusionen (mai més ben dit) en aquest debut sorprenent i claustrofòbic, que podriem definir com un encreuament entre el cinema de David Cronenberg i l'univers de Jeunet i Caro. Anx, un noi tímid, i Cass, una le hace temer por su vida. A partir de ese momento, solo le quedará luchar por su supervivencia.

MR. K

El siempre fascinante Crispin Glover, rostro por antonomasia de lo weird, protagoniza esta pesadilla kafkiana inspirada en el universo claustrofóbico de Polanski y con una estética barroca. En este delirio con ecos de un clásico del fantástico de la Europa del Este como *El sanatorio de la Clepsidra*, Glover encarna a un mago ambulante que descubre que no puede salir del hotel en el que ha pasado la noche. Cuanto más intenta abandonarlo, más se adentra en ese espacio laberíntico, poblado por insólitos residentes.

PEPE

Pepe es el nombre de uno de los hipopótamos que Pablo Escobar pasó de contrabando de África a Colombia para que habitara en su zoo privado. Años después, ya muerto, el animal narra desde el más allá un alucinado cuento, en el que realidad, memoria y ensoñación se confunden. Tan radical como absorbente, la nueva propuesta del responsable de la aclamada *Cocote* se sirve de realismo mágico, paisajismo psicodélico y sentido del humor para reflexionar sobre la historia latinoamericana reciente.

ANIMALE

Mujer en un mundo de hombres, la joven Nejma se prepara para ganar la corrida de toros anual en la región francesa de La Camarga. Cuando en el pueblo se comienzan a producir varias desapariciones, corre el rumor de que un animal feroz puede ser el responsable. Un salvaje y desatado añadido al canon del body horror galo.

PIG THAT SURVIVED FOOT-AND-MOUTH DISEASE

Esta grotesca y sorprendente animación para adultos venida del Festival de Annecy sigue dos historias paralelas: la de un soldado que, tras vengarse de sus superiores, sueña con convertirse en animal, y la de un cerdo en medio de una epidemia mortal, el cual persigue su deseo de transformarse en humano.

NIGHT CALL

Després de guanyar en 2021 el Mèliès de Plata pel curtmetratge *T'es morte Hélène*, Michiel Blanchart presenta en el Festival la seva òpera prima, *Night Call*, un intens thriller en què un estudiant que treballa de nit com a serraller es veu embolicat en el robatori a un violent mafiós, emprenent una fugida desesperada enmig d'una ciutat inflamada per les protestes racials.

Con *Cuckoo* de Tilman Singer, los Alpes harán acto de presencia en las pantallas del Festival. Recordamos otros momentos en el cine de género en los que el paisaje montañoso también ha sido protagonista.

LA LUZ AZUL (1932)

La primera película dirigida por Leni Riefenstahl (junto a Béla Balázs) es un film de corte fantástico y resonancias mitológicas rodado en localizaciones reales de los Alpes italianos. Riefenstahl, que poco después dirigiría la obra más emblemática de la propaganda nazi, el documental *El triunfo de la voluntad*, encarna aquí a Junta, una joven salvaje que vive en una remota cabaña al margen de la civilización y a la que los lugareños acusan de bruja. Cuando, en las noches de luna llena, una brillante luz azul refulge en lo alto del Monte Cristallo, Junta es la única capaz de trepar hasta ella, causando involuntariamente la muerte de los jóvenes del pueblo que, hechizados, intentan seguirla.

PHENOMENA (1985)

Si existe un film que ha consolidado a la cadena montañosa dentro del paisaje fantástico, esa es *Phenomena*. Incomprendida en su época, supuso el regreso de Dario Argento al terror sobrenatural después de *Tenebre*, aunque con una marcada influencia de los cuentos de hadas. La acción sucede en un internado suizo, donde una adolescente —interpretada por Jennifer Connelly antes de su ascenso meteórico gracias a *Dentro del laberinto*— es testigo de varios asesinatos. Sobre todo, la película es prueba del talento del genio italiano para crear auténticas pesadillas, con un rico simbolismo que apela a lo irracional: gusanos, mariposas y un chimpancé ducho con la navaja.

LA CURA DEL BIENESTAR (2016)

El CEO de una empresa parece haberse quedado prisionero en un centro de bienestar en los Alpes suizos (aunque se rodase en el Castillo de Hohenzollern, en Alemania), adonde llegará uno de sus empleados, Lockhart (Dane DeHaan) para traerlo de vuelta. Allí, tras ser diagnosticado con la misma afección que su jefe, pronto empezará a sospechar que el tratamiento al que someten a los pacientes esconde un oscuro secreto. Un film con guiños a Roman Polanski y al fantástico de Europa del Este, en el que Gore Verbinski se tomaba su tiempo hasta hacernos gozar con un climax faustiano con ecos a *El fantasma de la ópera*, y una truculencia y ambición pocas veces vistas en un título mainstream que hoy ya es de culto.

Cosa de Hembras

Por Javier Parra

Ha passat poc més d'un lustre des que l'alemany Tilman Singer ens va deixar bocabadats amb *Luz*, aquella proposta sobre possessions que no s'assemblava gens a cap altra pel·lícula de posseïts. En aquella, ja deixava clara una mirada queer sobre els seus personatges, aspecte que ha continuat explotant a *Cuckoo*, el seu segon treball com a director, on ens porta fins als Alps bàvars per posar al límit a la seva nova musa: la Hunter Schafer.

La ja icònica actriu de *Euphoria*, es deslliga de la seva aura de personatge turmentat, per mudar a heroïna d'un fantàstic amb cert regust d'aquells productes d'eurohorror de finals del segle passat. És la Gretchen, qui acaba de mudar-se i comença a ser assetjada per una esgarrifant figura que la persegueix sense parangó. La principal fita que aconsegeix *Cuckoo* és una victòria pel col·lectiu LGTBQIA+, pel fet que una actriu trans sigui la protagonista absoluta sense que la seva transició sigui excusa pel desenvolupament de la trama. Tampoc ho és la seva orientació sexual: és una noia obertament lesbiana que s'embolica amb l'Ed, interpretada per l'Astrid Bergès-Frisbey. Aquest triomf se suma a d'altres recents, com han estat els casos d'en Morgan Davies i en Zoe Tzakes, dos nois trans (en Tzakes, també s'identifica com a persona no binària) amb papers més que rellevants a *Pose* i *infernal: El despertar* i *Talk to Me*.

Els motius trans també apareixen reflectits a un títol que ningú pot esperar, almenys per la seva premissa: *Bodegón con fantasmas*, antologia costumista amb espectres a un poble perdut de La Mancha, comença amb una mena d'exercici d'homenatge per la memòria de la gent del col·lectiu de la tercera edat, amb el pare de la protagonista tornant del més enllà per reclamar que vol que se'l reconegui a tot el poble com la dona que sempre va sentir que era.

A Renfe estem orgullosos de ser l'empresa amb millor reputació en el sector del transport, la més responsable i la que millor atreu i reté el talent personal*.

Com tu, que ho fas tot el millor que pots.

COMPARTIM EL MAJEIX VIATGE

*Segons l'estudi de MERCO (Monitor Espanyol de Reputació Corporativa)

renfe El teu tren

SITGES 57 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA 3 - 13 OCTUBRE 2024

IBERIA

Volar también empezó siendo una fantasía

Volar también va començar sent una fantasia

L'actriu i icona del terror arriba a Sitges
per ser guardonada amb la Màquina del Temps.

Heather Langenkamp

Per Javier Parra

Amb tan sols vint anys, Heather Langenkamp va aconseguir el paper de la seva vida: ser la Nancy Thompson, primera heroïna de la saga *Malson a Elm Street* que aconseguia plantar cara a Freddy Krueger. Va tornar dos cops més a la saga, però el seu llegat va ser tan gran, que mai va superar el nivell d'èxit d'aquell mític personatge. Hem parlat amb ella d'això, de treballar amb Wes Craven i d'altres coses durant el seu pas per Sitges.

Quin és el teu primer record del rodatge de *Malson a Elm Street*?

El primer i més bonic és que vaig conèixer al Wes Craven per primer cop. Estàvem a l'oficina del director de càsting l'Amanda Wyss i jo assegudes l'una al costat de l'altre, llegint una escena juntes. Ell estava allà com un home d'aspecte normal i amb corbata. Semblava el típic professor amable d'institut, un perfil que mai pensaries que dirigiria una pel·lícula de terror. Va estar allà escoltant-nos a l'Amanda i a mi i, en acabar, ens va dir: *"Enhorabona, els papers són vostres"*. Això és una cosa que no passa mai a Hollywood.

"Karen Black es va convertir en la meva actriu de terror preferida. M'encanten els seus papers"

I el millor i pitjor record del rodatge?

Gairebé no en tinc de dolents. El millor va ser d'un dia en què havia treballat molt intensament. Sovint anava descalça, sempre corrent... Hi havia molta baralla, molt de treball físic. El Wes em va apartar de la resta i em va dir: *"Només volia fer-te saber que estàs fent una molt bona feina"*. Aquest tipus d'elogis no són gaire comuns de forma tan directa, ja que com a intèrpret que està començant pots pensar si realment ho estàs fent bé o no. Crec que ell va ser molt generós

en dir-me això. I el pitjor, probablement va ser el dia que vaig trepitjar un clau mentre corria en una de les escenes. Em van enviar a l'hospital i donar punts de sutura al peu. Em sentia responsable de fer esperar a l'equip de producció, però recordo que el productor em va dir que tornés tan ràpidament com pogués, que no podien perdre el temps i s'estaven acabant els diners.

"De vegades tinc la sensació de no haver aconseguit res. Sento com si encara fos una actriu amb dificultats"

Com era la teva relació amb el terror en aquell moment?

Bé, mai havia estat una gran fan de les pel·lícules de terror, realment. On jo vaig créixer, no era tan popular anar a veure-les al cinema. Vaig viure a Washington D.C. quan estava a secundària, i amb la majoria dels meus amics anava a veure molts clàssics, molt Hitchcock (que suposo que també és terror), thriller i d'altres. Per exemple, em fascinava la *Cleopatra* de la Claudette Colbert. Com veia moltes pel·lícules antigues quan era adolescent, vaig aprendre sobre el cinema d'aquesta manera. Però realment, la primera pel·lícula de terror bona que vaig veure va ser *Pesadilla diabòlica* amb la Karen Black. Jo estava a setè o novè curs i ella es va convertir en la meva actriu de terror preferida. M'encanten els seus papers, té una manera molt interessant d'interpretar i sempre la vaig admirar molt.

Què se sent essent una icona del terror?

Tampoc sento que ho sigui. Crec que si ho fos, tindria un cert èxit a la meva carrera. I jo, francament, no sento que ho hagi aconseguit. He estat en una de les pel·lícules més grans de la història del terror. La vaig tornar a veure ahir a la nit i continua sent molt bonica i fantàstica. Entenc que la gent estimi molt al personatge, i m'encanta que l'estimin, però a la meva vida d'avui, no ho

sento gens. De vegades tinc la sensació de no haver aconseguit res. Sento com si encara fos una actriu amb dificultats, buscant una gran feina.

En un hipotètic cas que tornés la saga, què hauria de passar perquè hi estiguessis també implicada?

M'agrada molt el personatge de la Nancy Thompson. Ella forma part de qui soc ara, després de quaranta anys. La vaig interpretar tres vegades: com a noia, com a dona jove i després com a dona més madura. Crec que ara és el moment de fer-ho com una dona gran. M'agradaria veure-la tenint problemes, però també amb la saviesa i ballant contra Freddy. En aquest moment de la meva vida, sento que seria encara més èpic i brutal, perquè la Nancy seria encara molt més dura.

Crec que *El nou malson* és una de les més interessants de la saga, per com parla de la indústria del cinema en un moment en què el metacine no era gaire comú.

Vaig pensar que era una idea molt arriscada. Ja hi havia hagut pel·lícules on els actors s'interpretaven a ells mateixos, però normalment solia ser un cameo. La idea que tota la pel·lícula tractaria d'algú que s'interpreta a si mateix era bastant innovadora. No sabiem si a la gent li agradaria, però jo confiava en el Wes, que ja tenia una carrera consolidada i estava segura que no faria res estúpid. Ho vaig rumiar durant un parell de dies i li vaig dir que ho faria. Sentia que el meu paper era molt important, així que vaig preguntar si podia tenir el mateix sou que en Robert Englund. Ja saps, era un moment en què les dones encara no eren tractades igual en termes de sou a Hollywood. Es van riure de mi i em van dir que estava boja. Va ser llavors quan em vaig plantejar realment si valdria la pena o no participar-hi. Ho vaig parlar amb el Wes i em va assegurar que valdria la pena i que esperava que no feris meus sentiments. La vam fer i en realitat estic molt orgullosa del resultat. Però també ho estic d'haver defensat els meus drets, i sento que hauria d'haver estat millor remunerada.

Tens algun director preferit o de referència en l'univers de terror fantàstic?

Probablement, el meu preferit sigui el Guillermo del Toro. És molt imaginatiu, les seves històries són úniques i plenes de personatges compassius que arriben al cor, amb una tristesa i amor reals que solen ser molt orgànics per a la història. Crec que moltes pel·lícules de terror depenen d'estereotips antics, només per espantar la gent, i no posen com a base les emocions humanes, que crec que és el que la gent vol gaudir quan veu una pel·lícula de terror. No només volen sentir horror. Ahir, per exemple, quan veiem *Malson a Elm Street*, hi havia rialles, alegria i molt d'amor que s'expressa entre els personatges. També hi ha emoció per la part d'en Freddy, de vegades oblidó l'important que també són els antagonistes a les pel·lícules de terror.

Com veus el panorama del cinema de terror actual?

Part de la gran indústria de Hollywood es construeix sobre els èxits que fan moltes pel·lícules de terror. Com a gènere, considero que s'ha transformat en un de molt important. El públic ha crescut molt i, a comparació de fa temps quan el terror només era per una petita part de la societat, ara gairebé tothom té un títol de por preferit.

Què en penses del terme *scream queen*?

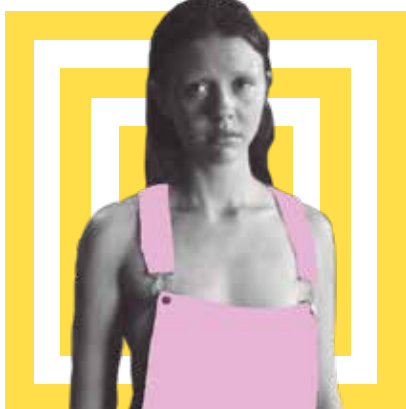
És curiós perquè ahir a la nit pensava *"d'acord, quan crido?"* i fins i tot *"crido?"*. Si que ho faig molt fort quan el personatge del Glenn mor. Crido amb molt d'esforç, però si ho comparem amb les pel·lícules slasher de l'època o les anteriors, en realitat el meu paper no és tant una scream queen. Una persona que crida molt bé a la pel·lícula és la mare de Glenn quan troba el llit sagnant. Fa un crit esgarriat. Així que diria que a la nostra pel·lícula, ella és la veritable scream queen, i jo sóc, ja saps, la que es baralla i lluita molt fort amb el Freddy. ■

SERVIANT CON4

NEVE CAMPBELL

La veritable estrella del terror dels noranta, peti qui peti. Després de ser una de les rares de *Jóvenes y brujas*, va dinamitar l'arquetip de scream queen dels vuitanta per reconfigurar-lo com a lluitadora nata, que a més de lluitar envers el trauma per l'assassinat de la seva mare, no li tremolarà el pols per matar qualsevol Ghostface que es posi al seu camí: des del seu xicot al seu mig germà.

MIA GOTH

Descoberta per Lars von Trier i celebrada per autors com Gore Verbinski, Claire Denis o Luca Guadagnino, no és fins que Ti West la va triar com a pilar central de la trilogia formada per *X*, *Pearl* —coescrita per ella— i *MaXXXine* que s'ha elevat a l'estatus de veritable icona contemporània, amb un personatge (dos, en realitat) desafiador, que esborra els límits entre final girl, antiheroïna i malvada.

AMBER MIDTHUNDER

Dins de la franquícia de *Depredador*, han estat molts els qui s'han enfrontat a la temible raça alienígena. Un comando de l'exèrcit a la primera, la policia de Los Angeles a la segona, mercenaris a *Predators*, militars a *The Predator* i els xenomorfs a totes dues *Alien vs. Predator*. A *Prey*, una jove guerrera comanxe és qui aconseguirà plantar cara al Yautja que arriba a les Grans Planes dels Estats Units l'any 1719.

JANE LEVY & LILY SULLIVAN

Levy, també protagonista de *No respire*, representa a *Posesión infernal* la mutació de l'arquetip: es converteix en una antagonista posseïda pels dimonis per després retornar al seu paper de final girl. A *El despertar*, Sullivan es contraposa al personatge d'Ellie (Sutherland): dues germanes amb visions diferents de la maternitat que encarnen la llum i la foscor, la vida i la mort, la Via Matris contra la Mater Monstrum.

MELISSA BARRERA

Hereva del personatge de Neve Campbell des de *Scream* (2022), Barrera s'ha especialitzat en encarnar un tipus de personatge que troba la seva complexitat en els traumes del passat: des d'un progeñitor psicòpata a l'impacte de l'avortament. A *Your Monster*, abandonada pel seu xicot durant la recuperació d'una malaltia, haurà de fer front a les seves pors en una lluita contra ella mateixa (l'encantador monstre), en un finale certamen reparador.

MAIKA MONROE

El 2014, la protagonista d'*It Follows* va esdevenir una nova icona dins el terror contemporani. Jay, representant de tota una generació abatuda pels mals de l'actualitat, patia una persecució silenciosa que aconseguia abatere amb enginy i el suport dels amics. A *Longlegs*, un dels últims hits del terror, s'enfronta a un Nicolas Cage tan terrorífic com irrisori, protagonitzant un duel magistral contra l'essència del mal en si mateixa.

LAUREN LAVERNE

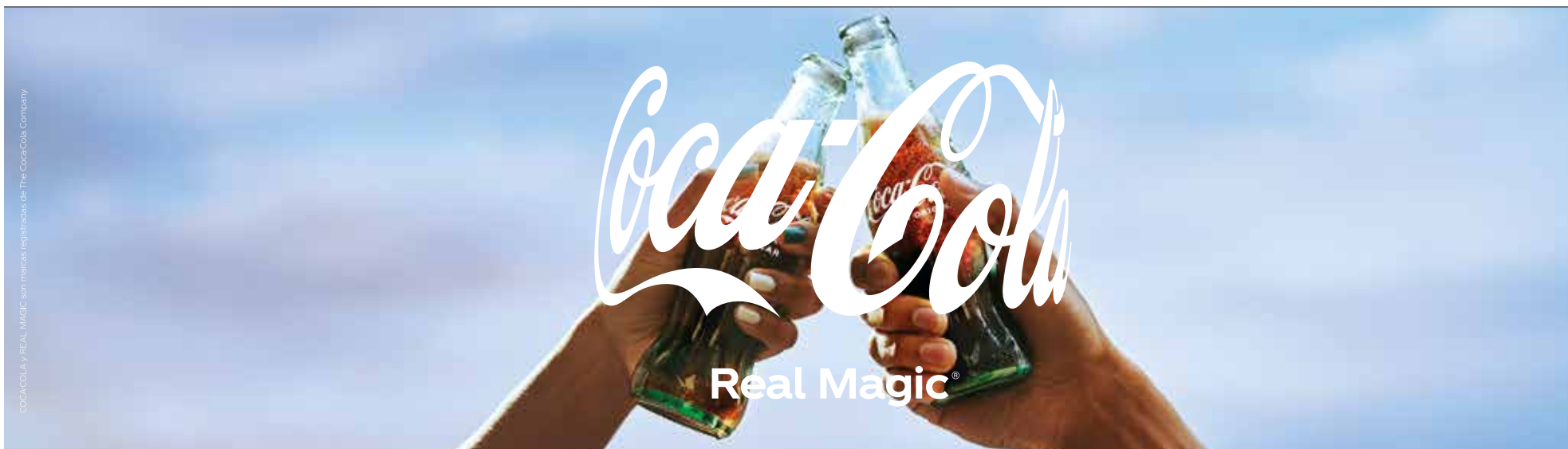
Durant la seva visita al Festival amb *Terrifier 3*, ha demostrat que forma part de la conversació quan es parla de scream queens. Sienna, l'eterna contrincant d'Art the Clown, però, va molt més enllà de l'arquetip, esdevenint al llarg de la segona i tercera entrega de la saga un personatge mític, una autèntica guerrera amazònica capaç d'esmicolar a qualsevol monstre que se li planti pel camí.

SAMARA WEAVING

El fet de ser la primera a morir a *Scream VI* és senyal que Samara Weaving ja té un nom propi dins del gènere. Present a *Ash vs Evil Dead* i les dues *The Babysitter*, també va estar a *Mayhem* i *Guns Akimbo* abans de petar-ho amb *Noche de bodas*. En aquesta edició, és la màxima estrella d'*Azrael*, la nova pel·lícula d'en E.L. Katz, frenètica proposta a un món postapocalíptic on ningú parla.

REPENSA'T COM
VIUS EL CINEMA
I LA CULTURA

MELIÀ SITGES PATROCINADOR Y SEDE OFICIAL DEL
SITGES 57 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

LA NORMALIDAD ES LA MAYOR DE LAS ANOMALÍAS

3 - 13 OCTUBRE 2024

MELIÀ
SITGES

melia.com

DIMARTS 8 I DIMECRES 9 D'OCTUBRE DE 2024

57 SITGES-FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA | 11

La cineasta, guionista y actriz británica
Alice Lowe presentó en el Festival *Timestalker*,
su segunda película como directora.

Alice Lowe

Por María Adell Carmona

En 2012, una prácticamente desconocida Alice Lowe se convirtió en un nombre popular entre el público de Sitges al ganar sendos premios, al Mejor Guion y a la Mejor Actriz, por *Turistas*, de Ben Wheatley. Lowe, una actriz con más de dos décadas de experiencia en la televisión británica con series cómicas de culto como *Garth Marenghi's Darkplace*, ha vuelto al Festival a presentar *Timestalker*, su segundo largometraje como directora tras la negrísima comedia *Prevenge*, que rodó estando embarazada.

Te has movido como creadora en dos géneros tradicionalmente muy masculinizados: la comedia y el terror.

Una cosa que me define es que, cuando alguien me dice que no puedo hacer algo, eso se convierte inmediatamente en lo que quiero hacer. *Prevenge*, mi film de embarazo, tenía componentes de terror, pero *Timestalker* es más bien una comedia negra con elementos de fantasía. Actualmente hay muchas mujeres dirigiendo películas de terror increíbles, lo cual es genial, pero me da la sensación de que se nos quiere encasillar a todas como directoras de películas feministas oscuras. ¿Qué pasa si yo quiero hacer una película feminista de

color rosa? ¿Y si quiero ser Steven Spielberg, o Stanley Kubrick? Como directora, quiero hacer películas de todo tipo: ciencia-ficción, terror, drama, films de época...Y en cierto modo, *Timestalker* ha sido una manera de demostrar que puedo hacerlo todo.

“No estamos muy acostumbrados a ver películas que retraten qué pasa en el interior de la mente de una mujer”

¿Es tan difícil en Reino Unido como en España financiar una película de género dirigida por una mujer?

Cuesta muchísimo tiempo conseguir el dinero para hacer una película. Cuando hice *Turistas*, que ganó varios premios, la gente me decía: “Te va a llover el dinero para hacer tu siguiente película”. Pero eso no sucedió. En la prensa se habla mucho de las directoras y el cine de terror, pero esa atención mediática no se traslada casi nunca en que alguien te firme un

cheque. Piensas que va a ser más fácil ahora, pero nunca acaba de suceder.

En *Prevenge* abordas la maternidad con mucho humor negro. En *Timestalker*, encarnas a una mujer fantasiosa, atrapada en los espejismos del amor romántico. Podríamos decir que tus películas giran en torno a la experiencia femenina.

Creo que no estamos muy acostumbrados a ver películas que retraten qué pasa en el interior de la mente de una mujer. Me gusta hacer que el público se embarque en un viaje con alguien con el que normalmente no lo haría. Es lo que quise hacer con *Prevenge*: que los espectadores, ya fueran hombres o personas que no tenían ni querían niños, acompañaran a esa mujer y atravesaran con ella la experiencia del embarazo. Tendemos a pensar que el cine nos muestra la realidad como algo objetivo, cuando no es así: la mayor parte de las películas están hechas desde una perspectiva masculina, y cuando desplazas el punto de vista, la gente puede incomodarse. Un crítico escribió que *Prevenge* no le gustaba por su “subjetividad forzada”. Y yo pensé: “¡Felicidades! Acabas de aprender en qué consiste el cine”. ■

Les diaboliques

BOGES

Quan Nazareth convertia la cançó escrita per Boudleaux Bryant en balada històrica l'any 1974, ningú no s'imaginava que la seva lletra acabaria formant part de la fonoteca mental de la majoria dels mortals. A *Strange Darling*, l'últim film de JT Mollner, la protagonista entona en diverses ocasions els seus primers versos: “l'amor fa mal, deixa cicatrius, fereix i marca”, donant pistes que allò que estem veient és una història d'amor. El cinema està farcit d'aquests relats romàntics on, a més del patiment i la misèria als quals ens aboca l'enamorament, veiem personatges femenins tocats de l'ala. Willa Fitzgerald encarna amb devoció una folia visceral que xoca amb el seu rostre angelical. Que no us enganyin, les dones hem après a amagar amb la millor de les conviccions les nostres tares mentals.

Una altra que no se'n salva és l'Agnes, protagonista de *Timestalker*. Alice Lowe escriu un paper demencial que salta d'època en època a la recerca de la correspondència amorosa. Fins a quin punt l'obsessió és capaç de llevar-nos fins a l'últim bri de sentit comú? Contrària a la violència amb la qual es representa la bogeria en l'anterior, en aquest cas el to surrealista i l'humor relativitzen el caràcter d'una noia sonada (o de moltes), a qui realment no t'agradaria creuar-te pel carrer.

BELIT LAGO

THE MORITZ FREAK SHOW

ÚNQUES AL MÓN

“Per primera vegada a Sitges!”

LA CERVESA AMB DOS CAPS

DES DE 1856

“No deixa indiferent”

LA CERVESA GEGANT

SITGES

LA CERVESA BUIDA

MORITZ, PATROCINADOR PRINCIPAL DE SITGES, FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

Les energies que hi ha en la teva vida, ara en el teu festival preferit

Energia solar

Electricitat 100% renovable

Combustibles 100% renovables

Recollida d'oli usat

El director estatunidenc aterra per primer cop a Sitges per presentar la seva última pel·lícula, que competeix en la Secció Oficial del Festival.

JT Mollner

Per Belit Lago

A JT Mollner no li agrada que el clasifiquin, i per això se sent còmode tant en el western com en el thriller. Amb *Strange Darling* prova amb el terror, però sempre deixant clar que no es vol deslligar de la resta de gèneres. Amant total del cinema analògic, ha fet servir el format de 35 mil·límetres en totes les seves peces. Aquí, ho deixa ben clar des dels crèdits inicials.

Diries que *Strange Darling* és una pel·lícula de terror?

Té elements de diferents gèneres, però per mi és una història d'amor, i Willa Fitzgerald, l'actriu principal, pensa el mateix. És una pel·lícula d'amor sobre les diferents fases d'una relació maleïda. Així que, tot i que m'encanta el terror, no crec que sigui el cas. Hi ha algunes escenes terrorífiques, però la meua intenció era portar el públic per diferents gèneres al llarg de la pel·lícula. No és una història d'amor òbvvia, això segur.

i *La matanza de Texas*, obres que m'ensenyava el meu germà quan jo encara era massa petit per a veure-les.

Com va ser trobar els actors que interpreten els protagonistes?

Primer vaig reunir-me amb altres candidats, però no trobava el que estava buscant. Llavors Christy Hall, una agent amiga meua, em va trucar i em va dir: "Tinc la teua final girl", així que em vaig posar a veure tot el que havia fet Willa Fitzgerald i em va encantar com a actriu. Quan va llegir el guió es va enamorar de seguida del personatge, tenia excuses per a tots els seus defectes. La mateixa Hall em va recomanar en Kyle Gallner, de qui tampoc havia vist res, i vaig al·lucinar amb la seva interpretació a *Dinner in America*, de seguida vaig voler treballar amb ell. Que no jutgessin els seus personatges era molt important per mi, que els estimessin. Ara, quan veig la pel·lícula no me la puc imaginar sense ells dos. Realment em sento molt afortunat.

que va acabar acceptant. A Ed Begley Jr. ja el coneixia, i després que Barbara digués que sí li vaig enviar un missatge a Ed preguntant-li si tenia dues setmanes lliures per fer del seu marit, i de seguida em va demanar el guió. L'endemà em va dir que estaria encantat de participar-hi.

L'estètica és una part important del film: el so, la textura, els colors... I també l'ús de l'analògic. Era la vostra intenció fer una pel·lícula tan bonica?

Aquest era l'objectiu. Ens vam inspirar molt en els giallos de Dario Argento, les obres de Powell i Pressburger, com *Les sabatilles vermelles*, i també, és clar, en pel·lícules com *Vellut blau*. Buscàvem l'estètica del conte de fades però amb una foscor que emergís a la superfície durant tot el metratge. Ens vam centrar sobretot en l'ús dels colors primaris, com els vermells i els blaus, que són constants.

una experiència realment gratificant perquè compartim la idea de com havia de ser la pel·lícula, i això s'ha traduït molt bé en el resultat, que és testimoni del seu enorme talent.

Stephen King va dir que *Strange Darling* és una obra mestra.

Quan vaig saber que veuria la pel·lícula em vaig posar molt nerviós perquè és un dels meus herois, i el seu tuit em va canviar la vida. Per mi la seva opinió és més important que qualsevol crítica.

Vas sovint al cinema?

Normalment hi vaig tres o quatre cops per setmana, i cada nit miro una pel·lícula a casa, però últimament he treballat molt i no he tingut temps. Tinc moltes ganes de veure *La sustancia*. *Titane* és la meua pel·lícula preferida dels últims deu anys i he sentit a dir que potser beuen de referents semblants: Cronenberg és un dels grans per mi. Crec que el primer llarg de Fargeat, *Revenge*, és al·lucinant, i Demi Moore i Margaret Qualley m'encanten. Realment tinc moltes ganes de veure-la!

Un top 3 de master pieces de terror?

Halloween, *La matanza de Texas* i *Suspiria*. Carpenter, Hooper i Argento són autors increïbles. ■

Has treballat amb l'actor Giovanni Ribisi en la seva primera vegada com a director de fotografia. Com ha estat aquesta experiència?

Vam coincidir en un esdeveniment de Kodak i li vaig preguntar si treballaria amb mi, i em va contestar que ara l'interessava més la cinematografia que en la interpretació. Em va ensenyar projectes on havia treballat durant els últims quinze anys com a DOP i de seguida ens vam fer amics, dos enamorats del cel·luloide. Li vaig enviar el guió i li va encantar. Treballar amb ell ha sigut

¿Eres un auténtico Freak?

DEMUÉSTRALO Y GANA EL PACK DE FAN Y DOS NOCHES DE HOTEL EN MELIÀ SITGES PARA LA EDICIÓN DE 2025

Del 3 al 13 de octubre, participa en el quiz de La Vanguardia y ponte a prueba.

LA VANGUARDIA

CUPRA

X

J.A. BAYONA

THE DREAM MAKERS

A NEW GENERATION OF YOUNG FILMMAKERS

IN COLLABORATION WITH escac

SITGES

OFFICIAL AUTOMOTIVE PARTNER OF THE 57TH
SITGES FILM FESTIVAL